ISSN 0132-4462.
№ 8 2013
СЕРПЕНЬ

перець

– Ваша продукція пройшла всі тестування, крім тестування на Митний союз...

Сатиричні мініатюри

Григорій ЛИШКО

КРАПЛЯ СОВІСТІ...

Якби вождям у кров улити
По краплі совісті й вини —
Як важко стало їм би жити,
І як би мучились вони!

СТРАШНО

В дитячій кімнаті звична картина:
Уміють такі там заняття знаходити,
Що чим тихіше сидить дитина,
Тим все страшніше туди заходити.

КРАСА ВРЯТУЄ СВІТ

Сміх райдуги і яблуневий цвіт,
Джоконда і Бетховена сонати...
Говорять, що краса врятує світ,
А може б, краще, світ не руйнувати?

У НОГАХ ПРАВДИ НЕМА

Правду всяк по-різному сприймає,
Хтось шукає далі, а хтось ближче,
Кажуть: правди у ногах немає.
Покажіть тоді її десь вище.

Інформаційне агентство ПЄРЦЯ

ПАМ'ЯТНИК У КАЛИНІВЦІ

Яких тільки пам'ятників не встановлюють нині! І варенику, і салу, і галушці, і велосипеду. Нехай будуть і такі. Але не треба забувати і про достойних українців, про яких мають пам'ятати нащадки.

Приємна звістка надійшла з м. Калинівки, що на Вінниччині. Кожного року сюди, до дня народження Степана Руданського, на свято гумору і сатири з'їжджаються гумористи і гості з усієї України. І ось тепер вирішено у райцентрі відкрити пам'ятник своєму великому землякові. Ініціював та спонсорує цю добру справу народний депутат України Микола Катеринчук. А скульптор Петро Антип пообіцяв виготовити пам'ятник із бронзи та граніту до 180-ої річниці Степана Руданського, яку ми відзначатимемо у січні наступного року.

СОЛОДКА ХІМІЯ

Аби здешевити свою продукцію багато вітчизняних виробників у безалкогольні напої, соєві соуси, жувальні гумки, кондитерські вироби замість цукру кладуть хімічно-синтетичні підсолоджувачі. Про це свідчать результати досліджень, зроблених центром «СОЦИС».

Виробники з такої підміни мають гроші, а споживачі тільки клопоти із здоров'ям.

ТІЛЬКИ ЧЕРЕЗ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД?

«Чорнобильці», які рятували країну від «мирного атома» і тепер чимало коштів витрачають на лікування, змушені звертатися до Європейського суду з прав людини аби той поновив їхні права на одержання підвищених пенсій. Нещодавно 400 ліквідаторів аварії на ЧАЕС добилися справедливості. Кожному з них держава Україна має сплатити ще й 2 тис. євро за моральні збитки.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Поки ви тягли воза, із нього вже все розікрали...

Пошепетки

ГУМОРЕСКА

Марічка з Василем побралися, коли ще навчалися на четвертому курсі сільськогосподарського університету, і Василь зі студентського гуртожитку пішов жити до Марічки — у село зразу ж під самісіньким містом. Стефанія Тимофіївна, — Маріччина мати, а тепер уже й теща Василева — була крикліва і любила в усьому повчати молоду сім'ю. Щось хоч трохи не так — від її голосних повчань не було спасіння ні в хаті, ні надворі.

Після закінчення вишу Марічку і Василя запросив на роботу солідний фермер. Там, у колишньому радгоспі, знайшовся для них непоганий будиночок. Переїхали на нове

місце і невдовзі обжилися. Розвели курей, гусей; купили двоє поросят, корівку... Трудяться, живуть весело, у мирі та злагоді...

Через деякий час приходить лист від мами: мовляв, зустрічайте тоді-то й тоді: приїду в гості.

Подружжя взялося обмізковувати, як то маму достойніше зустріти. Опріч усього іншого вирішено було зарубати кілька когутиків.

Але не встигли: Стефанія Тимофіївна чомусь приїхала на день раніше, до того ж —

Усмішка конверта

ЧОМУ

Професор питає студента:

— Чому ви не ходите на мої лекції?

— Та-а... Бо я хроплю...

СЬОГОЧАСНЕ ПЕДАГОГІЧНЕ

Із розмови вчителів:

— Ні! Працювати в школі стало вже просто-таки неможливо! Учителі бояться директора, директор боїться інспектора, інспектор — перевіряючих із Міністерства, а ті — міністра, міністр боїться батьків дітей. Тільки діти не бояться нікого.

КОЛО-ЛІТЕРАТУРНЕ

Зустрілися два письменники-прозаїки.

— Над чим працюєш останнім часом? — питає один.

— Пробую писати вірші, — відповідає другий.

— І виходить?

— Наполовину. Із писанням нема проблем, а от із віршами...

ІЩЕ РАЗ ПРО ТУ РИБКУ

Зловив дід Золоту рибку. Вона, як завжди, заблагала:

— Відпусти мене, старче! Я виконаю три твоїх бажання!

А старий телеп її у казанок на юшку — і з'їв.

Глухий він був.

ДВА ЧОБОТИ — ПАРА!

Оголошення: «Шукаю чоловіка! Такого, щоб пив, курив, гуляв, скандалив! Вважаю, що в подружжя повинні бути спільні інтереси!»

ПРОБЛИСК НАДІЇ

Софія лежить на дивані: дивиться, як її чоловік миє підлогу.

— Знаєш, любий, — подає вона голос, — мій шеф каже, що заради мене ладен навіть свою сім'ю кинути. Ну, це він, звичайно, жартує.

— А може, не жартує? — з надією підводить голову чоловік.

Надіслав Олесь СТАДНИК.
м. Кіровоград.

Олексій КОХАН

Юрій ОПЕКАН

ХТО ЯК ДУМАЄ

«У ногах правди нема, правда в пальцях.» Дуля.

«А от у Шотландії нашому братові не дорікають, що він штани протирає!» Чиновник.

«Я не продав чортові душу, а просто віддав її йому на кілька років на зберігання.» Депутат.

«Ми підемо і вперед, якщо там пиво!» Раки.

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Василь ФЛЬОРКО

увечері. І одразу ж почала галасувати.

Василь після того не спав усю ніч...

Марічка встала ранесенько: їй — на ферму; за нею і мати зіскочила з ліжка. А Василеві на роботу в контору — на дев'яту, може іще подрімати.

Теща знову голосисто забідкалася: мовляв, донечка вже на роботу йде, а зятьок — у ліжку вилежується.

Василь мовчки підвівся, поставив чай, понуро почав готувати корм для живності (це він робив щодня, тільки на годину пізніше), і тут раптом за вікном голосно півень закукурікав.

Василь за сокиру — і на подвір'я до курей. Ухопив півня і до колоди. Хрусь по шиї — напівфабрикат готовий! (Теща у вікні тільки широко очі витріщала). Приніс на кухню, кинув у таз і сердито :

— Розкричався, бач...

Стефанія Тимофіївна трохи помовчала, але врешті не стрималася:

— Що ж це ти, сякий-такий, витворяєш?!! Робиться це спокійно, по-розумному, з жалем, а не по-бандитськи!

Василь тільки буркнув сумно:

— Нерви ні к бісу стали. Не витримують. Гучних криків, шуму не переношу...

Раптом другий когут, мовби з переляку, на всю горлянку: Ку-ку-рі-ку!

Василь робить хиже обличчя і з криком «А бодай тобі!..» знову кулею вилітає на подвір'я, хапає півня і до дровітні, сокирою цюк.

— Більше не кукурікатиме...

Теща вже не обурювалась, тільки дивилася на зятя ототеріло. А тут і третій когут закукурікав.

Василь знову за сокиру...

Стефанія Тимофіївна мовчала, мов риба, аж поки зять не пішов на роботу.

Коли Василь прийшов на обід, Марічка вже з одного півника і запашного супу зварила, другого поставила в духовку запікатись, а третього скубла.

Як тільки Стефанія Тимофіївна вийшла з кухні, Марічка тихо запитала:

— Васильку, ти часом, не знаєш, чого це наша мама стала пошепки говорити?..»

Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

КОРОТКО КАЖУЧИ

✓ *Казка в житті закінчується на 10-й сторінці паспорта, коли ставлять відмітку про реєстрацію шлюбу.*

✓ *Хабар — це така підла річ: не встигнеш озирнутися, а він уже у твоїй кишені.*

с. Мале Вербче на Рівненщині. **Василь ТИТЕЧКО.**

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А ти як відпочиваєш?

БУВАЛЬЩИНИ

БУВАЛЬЩИНА

Суботнього вечора троє друзів – Ігор, Максим та Валера, розпивши для настрою пляшку біленької, рушили Валериною «Тойотою» на дискотеку в сусіднє село.

Вечір був чудовий: тихий, теплий і місячний. Проїздили мимо лісосмуги. На повороті світло фар вихопило за нею рівні рядочки вуликів. Пасіка! Валера пригальмував.

– А що, хлопці, може, прихопимо парочку вуликів? Ніде ж нікого. Сторож, певно, десь хропе.

– Давай, – погодилися друзі.

– Тільки діємо швидко! Раз-два!

Хлопці миттю вискочили з машини, тихо принесли і обережно вмостили вулики на заднє сидіння. Самі стиснулися на передньому. Машина рвучко зірвалася з місця.

І тут на задньому сидінні щось завовтузилося. Хлопці озирнулися й оніміли: за їхніми спинами з'явилася велика чорна голова собаки. Собака вишкірив зуби і загарчав.

«Тойота» стала, як укопана; парубків ніби вимело з неї. Хлопці зняли з ніг туфлі і взялися тицяти ними у відчинені дверці, намагаючись вигнати собаку. Але пес скаженів від того і несамовито гавкав.

– Що, хлопці, медку захотілося? – раптом почули вони грізний голос.

За спинами у них стояв чоловік із берданкою – видно, хазяїн пасіки.

– У кого ключі? Давайте сюди, якщо не хочете назад на собі це нести. Заспокойся, Рексе, заспокойся. Бачу, ти вже зовсім оклигав.

Чоловік сів за кермо, а похнюплені хлопці поплелталися за машиною пішки. Повернувшись на пасіку, дядько відчинив двері «Тойоти», витягнув із неї вулик і... собачу буду..., в якій уже дрімав Рекс.

Світлана ТИМКО.
смт Олександрівка на Кіровоградщині.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Зранку тягне на співанку

ПРО НАВЧАННЯ ЗА КОРДОНОМ

За навчання за кордоном
Вдячна дівка дяді.
Добре тому, в кого дядя –
У Верховній Раді.

ПРО КАР'ЄРИСТА

Перед босом у дугу
Гнувсь, нагадував слугу.
А як вибився сам у боси,
То задер угору носа.

ПРО СЕРЕДНЮ ЗАРПЛАТУ

Бюрократам з апарату
Знов підвищили зарплату.
А в середньому узяти –
То в усіх зросла зарплата.

Кость ВОЛИНЯКА.

м. Луцьк.

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Ось, свідка привів!

Усячина

ГЕНЕРАЛЬСЬКА ОБАЧНІСТЬ

За вдачею генерал де Голь не був гравцем. Замолоду, щоправда, пробував грати у бридж, шахи, але як тільки на нього лягли військові та громадянські відповідальні обов'язки, то й зовсім відмовився од будь-яких таких забав.

Своєму зятеві Жакові Верду він пояснив це так:

– Якщо виграю, скажуть, що піддалися, аби зробити мені приємність; якщо програю, то той, що виграє, теревенитиме скрізь, що він переміг генерала де Голя.

КМІТЛИВА «УЧЕНИЦЯ»

Якось, прогулюючись вулицями американського містечка, відомий польський піаніст Падаревський угледів на одному будинкові таку вивіску: «Міс Джонс дає уроки гри на піаніно. Вартість уроку – один долар». І саме в той час учителька, роблячи купу огріхів, виконувала ноктюрн Шопена.

Падаревський не стерпів такої наруги над співвітчизником – зайшов, мовчки сів і почав грати цей же ноктюрн.

Проходячи наступного дня повз цей будинок, він побачив на ньому велику вивіску: «Міс Джонс. Учениця великого Падаревського. Вартість уроку – п'ять доларів».

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

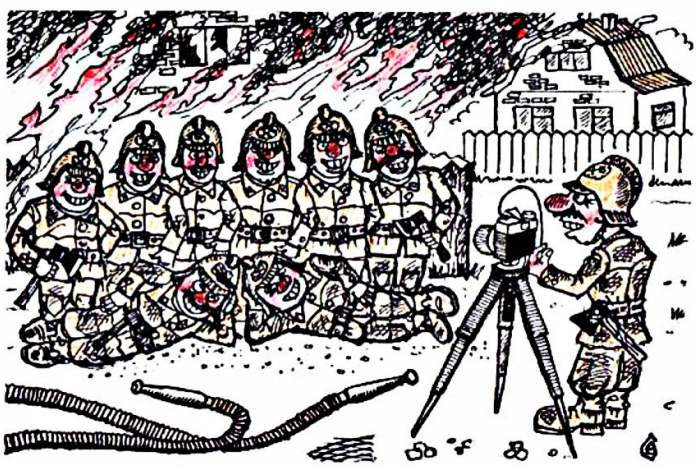

– Посміхайтеся! Це наш ювілейний виїзд на пожежу!

Іван САВЛЮК

ДЖЕНТЛЬМЕНСТВО

До сільської вдовиці подорожній на ночівлю проситься.

– Ой ні, – каже вона, – боюся. Я ж – сама, а ви ж – мужчина, ще будете приставати до мене.

– Та не буду, – запевняє той, – я джентльмен!

Переночував. Вранці, записуючи те обійстя, угледів, що на подвір'ї розгулюють п'ять курочок і десять півнів. Поцікавився:

– Хазяйко, а чого це у вас по два півні на одну курку?

– Та по яких там два?! – махнула рукою господиня. – Тут півень тільки один, решта – джентльмени.

Надіслав Олег ГУБА.

м. Сумн.

Презентація у „Перці“

Ім'я Аркадія МУЗИЧУКА добре відоме читачам «Перця». У нашому журналі вперше надрукувався у травні 1965 року. Він автор багатьох книг для дітей і дорослих, відомий публіцист, кіносценарист. Працював на українському телебаченні, головним редактором на студії «Укртелефільм". І весь цей час писав гумор і сатиру. До свого ювілею Аркадій Степанович видав кілька книг... Одну з них – «Олігарх у пеклі» – і презентуємо сьогодні нашим читачам.

НА СТАРІСТЬ

Старий старого запитав:
— Ти щось на старість вже відклав?
— На жаль... Проти своєї волі —
Піску в нирках, в суглобах — солі.

НЕ ВИСТАЧАЄ ДОСВІДУ

Суддя, впізнавши Костю, здивувався:
— Вчетверте на крадіжці ти попався.
Тож поясни нам: що це означає?
— Та... досвіду іще не вистачає.

РЕФОРМА

Пенсійна реформа
Життя мене, як жорна.

ПОТРІБЕН

Спитали у пенька старого:
— У лісі ти для чого?
Не розгубився пеньок старенький:
— А де б тоді росли опеньки?

ЗАРПЛАТА

Гриць нашіптує Максиму:
— Вір мені, як брату.
Біжи швидше і отримуй
За той рік зарплату.

Прилетів той, наче куля,
А касир зі смаком:
— У якій валюті: «дуля»,
А чи «дуля з маком»?

НА ВОКЗАЛІ

Із оголошення

— Шановні зустрічаючі! Увага!
Запізнюється поїзд «Київ—Прага»
На дві години. Тому є нагода
Зустріти за годину «Київ—Броди»,
Провести «Київ—Львів»,
«Надвірна—Косів»,
Та інші... Додатково оголосим.

КОЖНОМУ СВОЄ

— Ну яка від тебе користь?! —
Кіт собаці дорікав.—
Я один служу на совість,
Вчора мишу знов спіймав.
А ти спиш безперестанку,
Я щораз тебе буджу.
— Я ж хазяїна щоранку
На прогулянку воджу.

ПРОГНОЗ

Прослухавши останні вісті,
Сказав дружині чоловік:
— Готуйся, жінко, жити в гіпсі,
Бо переломним буде рік.
Всі: президент, прем'єр і спікер
Про це казали разів сто.
Лише не обіцяє ліків
Від переломів з них ніхто.

Сергій ФЕДЬКО

Олександр КОНОВАЛЕНКО

КОРОТКИМИ ПЕРЕБІЖКАМИ

Найсумирніший гість – який їсть.

Немає значення, де ти виріс, головне – ким виріс.

Прогноз погоди – це художньо-документальний твір із відтінком фантастики.

Вирваного зуба чистити немає сенсу.

Виделкою юшки не зачерпнеш, але рибину дістати нею можна.

Вареник купається у сметані доти, поки його не з'їдять.

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Лікарню закрили, бо, кажуть, хворих уже нема, усіх вилікували!

Спогад письменника

У мої студентські роки поява в університеті письменників не була рідкістю, але інтерес до них студенства ніколи не спадав: актовий зал, де зазвичай відбувалися такі зустрічі, завжди був набитий по зав'язку. Я ж намагався не пропустити жодної зустрічі з Остапом Вишнею, дуже любив цього дотепного й мудрого письменника.

Перше моє очне знайомство з великим сміхотворцем відбулося восени 1954 року. Тоді разом із ним до студентів завітали й Максим Рильський та Володимир Сосюра. Не пригадую тієї зустрічі в усіх деталях. Пам'ятаю, що довго не відпускали з трибуни Володимира Миколайовича. Коли він прочитав кілька віршів і збирався поступитися місцем колезі, із залу почулося:

— «Так ніхто не кохав»!

Поет прочитав свій гімн коханню. Ледве відлунали аплодисменти, як почулося:

— «Коли потяг у даль загуркоче»!

А коли прогуркотів і потяг, зал почав скандувати: «Зи-му»! «Зи-му»!

— Та я її не знаю напам'ять, збиватимусь, — віднікувався поет.

— Ми підкажемо! — летіло із залу.

— Ви ж не чули ще Павла Михайловича, — повернувся до Остапа Вишні, — а час у нас обмежений. А «Зиму» я вам прочитаю іншим разом...

Такий аргумент здався слухачам вагомим, і вони оплесками провели поета до місця за столом.

Павло Михайлович умів заволодіти аудиторією ще не промовивши й слова, а тільки кількома мімічними штрихами ледь намітивши на обличчі свою неповторну «вишневу» усмішку. Усміхатися так, як він, мабуть, не вмів ніхто. Не пригадую, які саме твори, крім «Зенітки», читав тоді Остап Вишня. А от дещо з відповідей його на запитання, яких було дуже багато в усній і

письмовій формі, в моєму записнику збереглося. З-поміж тих записок письменник прочитав і одну приблизно такого змісту: мовляв, у 30-х роках заарештували Вас і Вашого брата Василя. За що? Може, у вас була якась своя, відмінна від інших письменників, платформа?

Обличчя Павла Михайловича зробилося сумним-сумним. Він похитав своєю лисуватою головою й сказав: «Я боровся й борюся проти зла, несправедливості. Отака в нас була платформа. На ній я завжди стояв і стою. На тій платформі нас і вивезли.»

У залі — мертва тиша. Павло Михайлович витримав паузу і тихенько додав: «На ній і повернули... »

Зал вибухнув оплесками.

Іван ВЛАСЕНКО.

м. Київ.

ФРАЗИ

◆ *Чоловік — цар природи. Погано лише, що природа одна, а царів — сім мільярдів.*

◆ *Найдешевший у нас наркотик — це дуля з маком.*

Ігор ГУСАЧЕНКО.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я скликав вас на нараду, щоб вирішити одне делікатне питання: мій син потрапив у неприємну ДТП.

Дві усмішки

ЩАСЛИВЕЦЬ

— Петре, а коли ти народився?

— Двадцять восьмого лютого.

— Ну й щасливчик же ти! Це ж якби роком раніше чи пізніше, то міг би й узагалі не народитися!

НАСТАНОВА

Театр береться працювати над постановкою нової п'єси впливового драматурга. Режисер каже артистам:

— Вивчіть напам'ять тільки першу і другу дії. Під час третьої глядачі уже будуть спати.

Надіслала Вікторія ПРОКОПЕНКО.
м. Київ.

Олег ГУЦОЛ

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Юрій ОПЕКАН

Літо, літечко!..

Анатолій ВАСИЛЕНКО

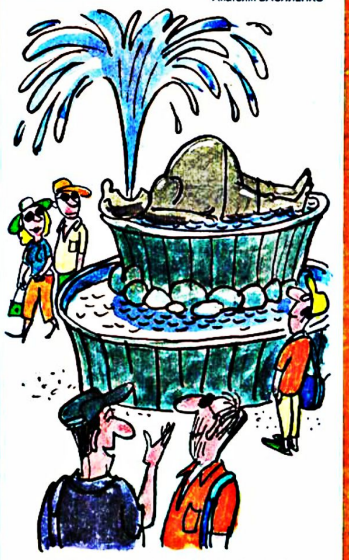

— Це у нас фонтан «Відпочивальник».

Юрій КОСОБУКІН

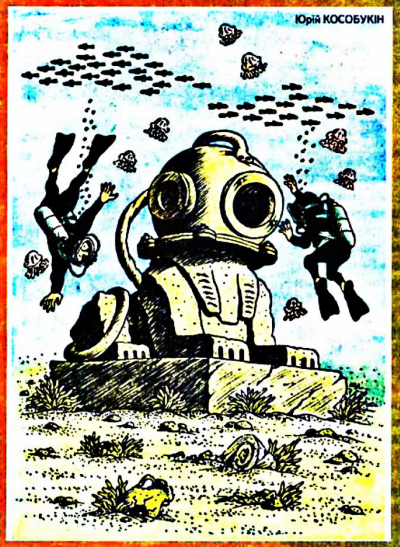

Геннадій НАЗАРОВ

Олександр КОНОВАЛЕНКО

— Із «Дамськими пальчиками» селекціонери явно перестаралися...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Це сомалійські пірати. Вони сюди по пиво і цигарки вчащають.

Валерій ЧМИРЬОВ

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Клює?
— Не знаю. У мене відпустка.

Юрій КОСОБУКІН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Забороняєте?! А мені всюди можна!

Володимир АДАМОВИЧ

— Не дивуйтеся, татусю, це у нас дрес-код такий...

Кирило ВОЛОДИНПАНЧЕНКО

— Тут у мене морська капуста, а тут — морські огірочки.

Валерій КОНОНЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Любий, не пустуй! Ми ж на воді!

Народні усмішки

У ПОНЕДІЛОК

— Ой, голівонька моя! Тріщить. Хлопці, у нас є чим похмелитися?
— Та нібито одна пляшка залишалася.
— Де?
— «Де, де», у магазині!

СТУДЕНТСЬКЕ

— Мамо, що вам із батьком подарувати на срібне весілля?
— Подаруй нам, синку, гарні оцінки у заліковій книжці.
— А щось дешевше?

Почув і записав Микола БОГАТИР. м.Бахчисарай, Крим.

ПЕРЕСТАРАВСЯ

Чоловік із дружиною прогулюються алеями міського парку.

Чоловік час від часу повторює:

— Так, кохана... Так...

Дружина:

— Любий, якщо ти ще раз на каркання ворони скажеш — «Так, кохана», я за себе не ручаюся!!!

ПРЯМИЙ ЕФІР

Президент спілкується з народом у прямому ефірі.

Ведучий:

— Час нашої зустрічі закінчується. Запитань більше нема...

— Як це нема?! — дивується президент. — У мене ще дві відповіді залишилося.

Почув і записав В'ячеслав КУПІШЕНКО. м.Чернігів.

ЩО ЗМІНИЛОСЯ?

Чоловік приходить додому і помічає, що дружина дивиться на нього із підозрою.

— Що таке? — роздратовано питає він.
— Та нічого особливого. Просто мені цікаво, чи то ти змінив секретарку, чи то вона змінила губну помаду.

СПОРТИВНЕ

— Обожнюю боулінг! — признається Сергій. — Це єдине місце, де можеш собі пити пиво і при цьому вважати, що займаєшся спортом!

ПИТАЮТЬ

Серед ночі у спальні дзвонить телефон. Микола бере трубку, слухає і звертається до своєї партнерки, що лежить поруч:

— Питають Ольгу. Це, бува, не ти?

ЧУЄ

Чоловік заходить до крамниці і голосно питає продавчиню:

— У вас, бува, нема сірників?

— Не кричіть! Не глуха! Вам які — із фільтром чи без фільтра.

ЗНАЙШЛА

— Знаєте, мамо, — каже дочка, — я знайшла собі нареченого, який дуже подібний до нашого тата.

— І що, хочеш, щоб я тобі поспівчувала?

ЯКЩО

Гриць скаржиться лікареві, що ніс у нього червоний; питає, чи не можна цьому якось зарадити.

— Якщо це у вас від природи, — каже лікар, — то тут медицина безсила; а якщо од надмірних випивок, то зарадити можна: треба тільки й далі отак пити — і він у вас стане синім.

Почув і записав Леонід ОПАРА. м.Київ.

КУСЮЧИЙ «КОМАР»

Вісімдесят років тому, у 1933 році, відомий карикатурист і письменник ЕКО (Едвард Козак) почав випускати популярний у Галичині гумористично-сатиричний журнал «Комар». Виходив він у Львові до 1939 року. Пропонуємо добірку «Комарових» усмішок.

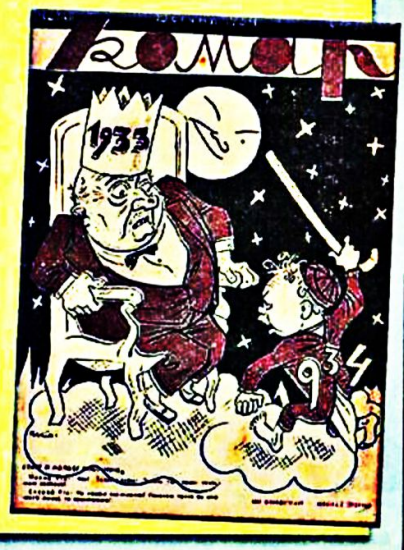

Анекдоти

ХОДИТЬ ДОБРЕ

Приїзжий: Слухайте, ваш ратушевий годинник зле ходить, треба його нарегулювати.

Тутешній: Навіщо? В нас у місті кожний знає, що як годинник показує четверту, а видзвонює шесту, то в дійсності є третя.

З № 16 за 1936 р.

ТРИ ТЕЛЕГРАМИ

Прийшли вакації. За добре свідоцтво вибрався син лікаря з провінції в далеку прогульку. А що був широкої вдачі, розпустив скоро гроші від батька. Тому телеграфує батькові:

– Я згубив мій портфель із грішми. Прошу, вишліть негайно гроші!

Тимчасом позичив він у свого приятеля двадцять злотих і в картах виграв більшу суму. Жаль стало йому його батька, тому телеграфує:

– Не посилай грошей, бо портфель найшовся!

Та коли знову взявся до карт, програв все, що мав, а тоді вислав третю депешу:

– Таки пришли гроші! Портфель найшов, але порожній!..

З № 27 за 1936 р.

ТАКІ СОБІ ГАДКИ...

Який щасливий міг би бути неодин зі своєю жінкою, якби не був оженився з нею.

* * *

Головна причина збільшення кількости нешлюбних дітей – це пияцтво і статистика.

* * *

Найкращі ті романи, що не мають кінця.

* * *

Мудрий той мужчина, що завжди хоче женитись, але не женитись.

З № 13 за 1936 р.

Усмішки

В ГОРАХ

Гуцул до прогульковців:

– А це, бачите, дуже небезпечна гора. Вчора пішло на ню кількох туристів і вже сюди не вернулися.

– А що з ними сталося?

– Зійшли другим боком гори.

Із календаря «Комаря» на 1936 рік.

ВСЮДИ КРИЗА

Один прогульковець бачить в одному селі при громадській сіножаті таблицю з написом: «Забороняється ходити по траві, під карою 2-ох золотих».

Питає громадського поліцая:

– Чому тільки двох золотих? Всюди прийнято ставити найменшу кару п'ять золотих...

– Та ми вже, прошу пана, пробували і писати теж п'ять золотих, але в нинішні круті часи ніхто не хоче за п'ять золотих по траві ходити.

З № 22 за 1933 р.

ТЕРМІНОЛОГІЯ

Коли держава ошукує державу – це дипломатія; коли політик політика – це політика; коли генерал генерала – це стратегія; коли купець купця – це комерція; а коли проста людина людину – це злодійство.

З № 35 за 1935 р.

МАМА

У панщизняні часи суддею був пан. Присуд, звичайно, двадцять п'ять гарячих. Одна мама мала сина, який її дуже не шанував. Ніколи навіть не кликав її «мамо», лише просто «Гнатихо».

Пішла мама до пана на скаргу.

– Приведи його, – каже пан, – то ми йому вліпимо, щоб знав чи ти мама йому, чи Гнатиха.

Йде мама додому і жаль їй сина, що дістане двадцять п'ять. Що тут робити? Аж надходить циганчук дорогою.

– Цигане, – каже Гнатиха, – ходи, пан кличе тебе.

– Щьо, пан кличьи? Га, як кличьи, то тре йти!

Прийшли.

– Ось він! – каже Гнатиха.

– Хто то є? – питає пан цигана і показує на жінку.

– А хто ж би, паночку, Гнатиха!

– А! То тобі Гнатиха! Хлопці, дати йому!

Дістав циган десять...

– Хто то є? – питає знов пан.

– Ой, та ж кажу, щьо Гнатиха!

– Бийте далі...

– Хто то є, може вже знаєш?

– Ой, ой, ой! Та ж Гнатиха!

– Дурню, то тобі мама, не Гнатиха!

Дістав циган ще десять...

– А тепер будеш знати, хто то є?

– Мама, мама, ой мама!

– То візьми маму на плечі і занеси додому.

Взяв циган Гнатиху на плечі й несе.

– Цигане! – кричать люди. – А ти що носиш Гнатиху?

– Цсс! – шепче циган. – То не Гнатиха, то мама...

З № 26 за 1936 р.

Анатолій ГАРМАЗА

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

– Нема кабінок для перевдягання, тому деякі відпочиваючі залазять у каналізаційні люки.

Геннадій НАЗАРОВ

Сюжет для сучасної казки

Рибалка впіймав у річці Золоту рибку, але вона перш ніж виконати його бажання, попередила, що за подарунки йому доведеться сплатити податки державі. І чоловік зітхнувши випустив її у воду.

Віра ХОЛОШВІЙ.
с. Пухівка на Київщині.

Олександр КОСТЕНКО

ПРОСВІТЛІННЯ

Є в Микити одна звичка, роками нажита:
Без «телека» й дня не може пробути Микита,
І що тільки там побачить, що тільки почує, —
Все по-своєму тлумачить, усе коментує:
«Он, диви, тату в бельгійки просто на сідниці,
Треба, щоб отак робили і у нас дівиці:
Ми ж повинні до Європи ближче підпихаться,
Щоб од їхньої культури менше відрізняться...
А осьо американці... Кинулись до шопа,
Нагребли харчів, до столу і — хто більше злопа.
Розжиріли — що не годні ні встати, ні сісти...
Ну а ми що, так не можем?! Чи нема що їсти?!
А французи прогресивні не на барикади
Нині ходять, як бувало, а на гей-паради.
Й домоглись, щоб Жан із П'єром — голубочки любі —
Проживали один з одним у законнім шлюбі,
Ще й могли усиновити хлопчика малого...
Тільки ж кого вони, ги-ги, виховають з нього?»

Тут Микиту за піжаму смикнула дружина:
«Та ти за них не журися! Глянь на свого сина!»
А тут якраз і заходить чадо до кімнати:
Чи то хлопець, чи дівчина — зразу й не вгадати:
Де був чуб, — кумедний гребінь вип'явся барвисто,
На обличчі — туш, помада, на шиї — намисто,
На литках — тату... Одежа, оздоби— строкаті...
Схоже, ніби-таки ближче до слабкої статі,
А взагалі — щось середнє між півнем і чортом...
Глянув батько на синочка і зазіпав ротом.
А коли прийшов до тями, взяв пасок у руку,
Пригадавши, дану йому ще дідом, «науку».
Та не встиг він проявити отого уміння,
Як на хлопця чудотворне зійшло просвітління:
Ніби вимелося з нього, що було потворним,
Став, як той Еней-троянець, парубком моторним,
Із очей полуда спала геть, завдяки батьку.
Зацікавлено вже зирка на сусідську Надьку...
Та й Микита, щоб ви знали, теж перемінився:
Не дивиться того всього, що раніш дивився,
Тепер його не цікавлять навіть гей-паради.
Коментує ж – лиш роботу Верховної Ради.

Микола БІЛОКОПИТОВ.
смт Кушугум Запорізької області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Шкода, малувато наших!

Чи знаєте ви, що...

...після того, як закопали таланти, в дороги почали закопувати мільярди.

...із тими, у кого в роті кляп, у них розмова коротка.

...все йде добре, лише не нашими дорогами.

...із податкової ви не підете по-англійськи: у джентльменів не прийнято ходити без штанів.

Флоріан БОДНАР.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Сторінка для дітей

ПЕРЧЕНЯ

СМІШИНКА

ТОРТ

– Матусю, а цей величезний шматок торта ти залишила Сашкові?

– Ні, Марійко, це тобі... Їж на здоров'я...

– Отакий манюпусінький... шматочок?!!

МИ КУПАЄМО КОТА

В нашій хаті суєта –
Ми купаємо кота:
Тато, мама, я, дідусь,
Дві бабусі, брат Петрусь.
Котик дивиться вороже,
Та пручається, як може.
День купальний нелегкий –
Усі мокрі – кіт сухий.

ХТО КОГО ЗНАЙШОВ

Вадик весело гука:
Я знайшов в траві жука.
Жук собі гуде: «Агов!
Я тут хлопчика знайшов!»

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

шабелька

Якось чарівник Шабельник викував шабельку. Не дуже велику, та зате дуже вдатну – вона могла рубати ворогів без спочину 100 днів. Шабельку з найміцнішої криці він викував, однак нікому не подарував. Не міг вирішити, кому вона більше потрібна. Тож поки ту думу думав, сховав шабельку на найвищій хмарі, щоб ніхто із розбійників її не дістав.

Сховав та й забув – захопився новими чаклунськими справами.

А шабелька лежала, лежала і занудьгувала. Каже хмарі:

– Попливли, пошукаємо ворогів.

Ось пливуть вони по небу, шабелька вниз на землю дивиться – немає ворогів.

Аж на п'ятий чи на сьомий день побачила вона два війська, що готувалися до бою. Шабелька припнула хмару, мов коня, до найвищого дуба неподалік, а сама стрибнула вниз, зависла над воїнами і питає:

– Хто тут вороги?

– Вони! – вказують одні на супротивників.

А ті в свою чергу показують на них:

КАЗКА

– Це наші вороги!

– То ви всі – вороги? – перепитала шабелька. – Зараз я вас порубаю! Я можу рубати сто днів!

– Стривай! Дай подумати! – загукали воїни. – Може, ми й не вороги?

– А справді, чого нам воювати? – покидали вони зброю. – Землі довкола вдосталь – вистачить усім. Ходім додому!

Та й розійшлися.

Шабелька тільки сумно зітхнула. Відв'язала хмару та й попливли вони далі.

Місяць отак небом плавали, аж поки знову на початок війни нагодилися. Припнула шабелька хмару, зіскочила вниз та й питає:

– А чи є тут вороги? Я сто днів рубатиму – всіх винищу!

Злякалися й ці воїни. І передумали воювати – пішли по домівках.

А шабелька на хмарі знову сумує – навсібіч згори пильнує, чи не заходиться в якомусь краї на війну.

Тільки й наступного разу, і наступного після наступного не вдалося їй свою міць і загальність показати. Бо як тільки вояки чули, що вона шабелька не проста, а чарівна, може сто днів рубати і втоми не знати, відразу припиняли ворогувати.

Від краю до краю полинула слава про чарівну шабельку, яка війни руйнує.

Радіють люди – живуть мирно.

І шабелька на хмарі перестала сумувати. А коли їй дуже хочеться показати свою міць і завзятість, вона видивляється внизу хатину, де живуть дід і баба, та рубає їм дрівця.

Не сто днів рубає – бо тоді б від лісу тільки пеньки залишилися. А всього півдня.

Потім знову на хмарі плаває небом. Пильнує, чи не збирається де військо воювати – щоб ворогів налякати і помирити.

Отака тепер у неї, шабельки, що її викував чарівник Шабельник, робота.

Світлана ПРУДНИК.

У цьому **РЕБУСІ** *зашифровано цікаву українську приказку.*

ІРОНІЗМИ

◆ *Щоб жити вічно, одного здоров'я, мабуть, буде малувато.*

◆ *Коли не вдається з кількох разів загасити свічки на святковому торті, значить, день народження не така вже й подія для вас.*

◆ *Шлюб заради грошей поділяється на: одруження за євро, долари, юані, франки і т.д.*

◆ *Сучасний рівень зарплати: як кіт наплакав.*

◆ *Скупий платить двічі? Йду до нього на роботу!*

◆ *У «даішників» швидкість вимірюється і гривнями.*

◆ *Важко знайти однодумців із надто високими моральними принципами.*

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани на Буковині.

ПАТЕНТНЕ БЮРО «ПЕРЦЯ»

Василь ФЛЬОРКО

Георгій МАЙОРЕНКО

— Ось проект нового фонтану для нашого заводу.

Андрій САЄНКО

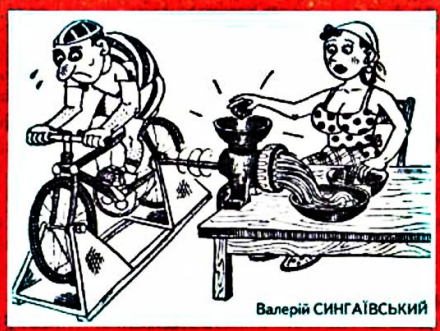

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Страшне не ПЕРО не в гусака...

«У скільки років із дитини вже можна зняти памперси?»

«Я в молодості через кохання і топитись хотіла, і повіситись, і отруїтись — і все невдало, так і прожила до дев'яноста років щасливо з ним.»

«В колонії строгого режиму провів три роки, але професії ніякої не здобув, на жаль, перешкодила амністія.»

(Із листів до редакції).

«Дівчина посковзнулась на льоду і впала на землю.»

«Острови, куди не ступала нога людини, заселені скромно.»

«Гуси свиням не товариші, тому вони й загелготіли, коли вороги хотіли взяти Рим.»

(З учнівських творів).

Надіслав Б. ФЛОРІАН.
м. Чернівці.

Завдання із "Перця" № 6.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

З одного боку комп'ютер й інтернет це благо, а з другого — біда. Як тільки людина потрапляє у «всесвітню мережу», то вже нагадує муху в павутинні. Вибратися звідти важко. А в дітей тут ще й комп'ютерні ігри, які заміняють їм справжні, на свіжому повітрі чи у спортивних залах.

У шостому числі «Перця» ми надрукували малюнок Анатолія Гайна: мати замкнула за грати комп'ютер і показує своєму синові, що плаче, у вікно. На подвір'ї хлопці ганяють м'яча.

У нашому конкурсі завжди беруть участь читачі різного віку. Цього разу надійшло найбільше листів від юного покоління. І це нас порадувало: значить уміємо ми покепкувати не тільки над кимось, а й над собою. Одне слово, переможці цього разу у нас молоді.

Це Василь КІСНИЦЯ з смт Крижополя Вінницької області — підпис: *«Так, синку, із сьогоднішнього дня — десять хвилин комп'ютерних ігор — за кожен забитий гол!»*; п'ятикласник Микола ПЕТЛЕНКО з м. Сум: *«Що робити Тимку, як комп'ютер на замку?»* і студент Роман КИРПА з м. Ужгорода: *«Мамо! У мене в комп'ютері зараз фінальний матч!!!»*

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Володимира Адамовича.

На переможців чекають призи!

Інтерсмішинки

ТЕРПЕЦЬ УРВАВСЯ

— Неподалік од вашого дому закопано скарб, — каже ворожка своєму клієнтові.

— Ви що, змовилися з моєю дружиною?! — аж підскочив той. — Обидві ніяк не можете поговорити ні про що інше, як тільки про її покійного чоловіка!

НІ!

Браун неочікувано приходить додому і застає дружину в ліжку з його найліпшим другом Полом.

— Вирішимо проблему як сучасні люди, — пропонує Пол. — Зіграємо одну партію в покер, заставою хай буде твоя дружина.

— Не згоден! — відповідає чоловік. — Останнім часом мені постійно щастить у картах.

ПОЯСНЕННЯ

Суддя строго дивиться на Лучано:

— Рік тому я вже судив вас за крадіжку взуття, а ви знову взялися за своє, і от знову тут.

— На жаль, Ваша милість, нема вічного взуття.

ЯКЩО Ж...

Реклама косметичного салону: «У нас ви можете стати ще красивішою! Якщо ж ви красива, ми надамо вам вигляд і розумної».

УТОЧНЕННЯ

Німецькі туристи оглядають Лондон.

— Гансе, як зветься ця річка? — питається один колегу по групі.

— Не маю жодного поняття. В нас, у Кельні, вона зветься Рейном.

Гід уточнює:

— А в Лондоні ваш Рейн зветься Темзою.

– І спало ж тобі на думку відвести його на карате!

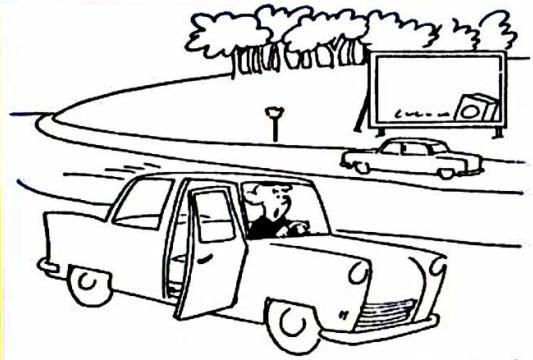

– Любий, тобі не здається, що занадто дже?

Моймир ГРОЛ

ТОЛЕРАНТНИЙ

Я істинно такий — толерантний і без забобонів. А випадок, про який повідаю, тільки підтвердить це. Якщо у вас складеться інше враження, то будь ласка, — це діло ваше. Не буду намагатися змінити його, бо, як я уже казав, — толерантний...

Але вернімося до суті справи... Після тривалої перерви поїхав я відвідати своє рідне село. Зійшовши з автобуса, одразу ж попростував до корчми: де ж іще, як не там, знайдете якнайбільше своїх знайомих у суботу після обіду. Не помилився. За одним столом сидів мій двоюрідний брат Віло і два моїх колишніх однокласники — Мішо і Карол. Присів до них, замовив їм пива, і щойно завели балачку, як до корчми зайшов якийсь чоловік. Привітався до них і явно хотів сісти коло нас, але мої співрозмовники повернулися до нього спинами. Лише я, як людина вихована, відповів на його вітання. Бачачи, що за нашим столом йому не будуть раді, чоловік направився до іншого.

— Хто це? — спитав я.

— Яно Мрачек, — відказав двоюрідний брат. — Недавно переселився сюди з Орави. Не хочемо мати з ним нічого спільного.

— Навіть не поздоровкалися з ним. Мусив я це заради вас зробити.

— На свою голову, — буркнув Віло.

— Що ти маєш на увазі? — зацікавився я.

— Приносить лихо. Сьогодні з якимось із нас неодмінно станеться щось погане, от побачиш.

— І то з тобою, — забурчав однокласник Мішо, — не треба було вітатися з ним.

— Обличте дурниці, хлопці, то якісь забобони, — запротестував я.

— Ти так думаєш? Тоді слухай, — завів Віло. — Якось оце віз я машиною яйця до магазину. Дружина попакувала їх у торбинки, і ззаду в багажнику віз один ящичок. Перед самим магазином хтось мене окликнув. Обертаюся — Мрачек. Не встиг я й відповісти йому, як налетів на якийсь стовп. Усі яйця потовклися.

— Але ж то не його вина, — спробував я захистити, — якби...

— Гаразд, а що ти скажеш про таке, — не дав мені закінчити Карол. — Косив я сіно на Нощяках, коли він позад мене з'явився. Спитав, чи не міг би я почизити йому осла. Я його по голосу впізнав і, знаючи з ким маю справу, навіть не обернувся. Через три кроки моя коса наскочила на камінь. Півгодини пішло на те, щоб направити її.

І у Мішо була історія з Мрачеком. Ладнав навіс. Був гарний літній день, на небі — ані хмаринки. Саме скидав покрівельну плівку, коли з'явився Мрачек і гукнув йому: «Бог на поміч, сусіде! Тільки б дощу не було!» Через чверть години небо облягли хмари і вперіщив такий дощ, що усе під навісом промокло.

Я похитав головою і мовив, що всі

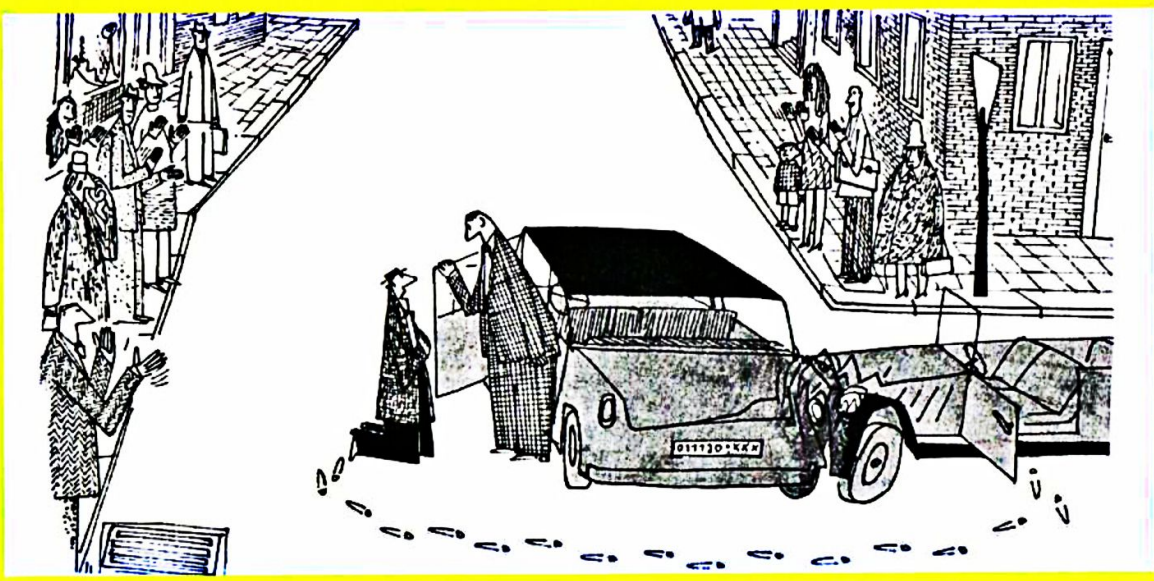

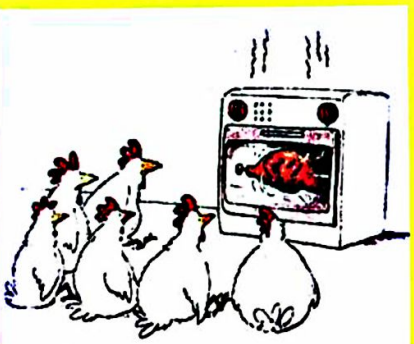

Фільм жахів.

ті їхні історії — безглуздя. Якийсь час посперичалися, потім облишили цю тему. Врешті мій двоюрідний брат Віло запросив мене на своє обійстя. Його свиня опоросилася, мала семеро поросят.

— Сім поросят — то на щастя, — твердив він. — Пішли, подивишся на них, — може, й на тебе удача перекинеться.

Пішли.

Перед воротами Віло попередив мене:

— Проводять мені газ, на подвір'ї — рівчак, так що будь уважний!

— Та ж бачу, — кажу я і ступаю услід за ним вузькою стежечкою між огорожею і рівчаком.

— Йдете на поросят подивитися? — мовив хтось зразу ж за огорожею. То був Мрачек. Його голос захопив мене так неочікувано, що я відскочив, зашпортнувся за якийсь камінець і шубовснув у рівчак. Мене, з вивихнутою ногою, допровадили до лікаря.

Незважаючи на це, залишився толерантним і без пересудів щодо інших. Е!.. Власне, є один виняток. Яно Мрачек.

Переклад зі словацької.

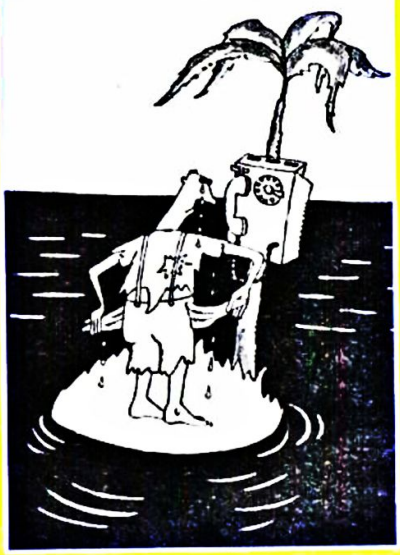

КРОСВОРД

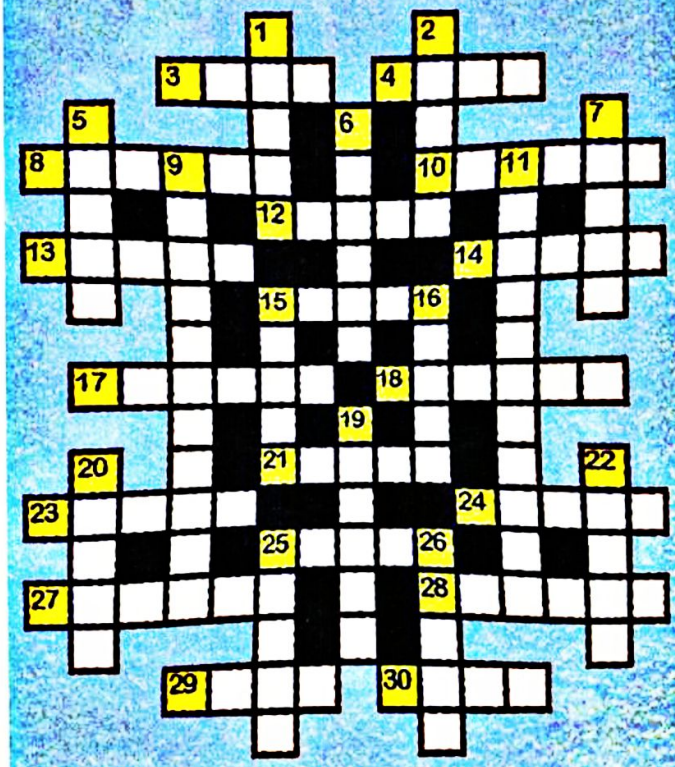

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3. Найбільший півострів України. 4. Упряж для вола. 8. Вид настінного живопису. 10. Місто, яке сльозам не вірить. 12. Ручний "млин". 13. Воно – не горобець: вилетить – не впіймаєш. 14. Щит Зевса (міф.). 15. Вона активізується при залицянні та здивуванні. 17. «Рідна сестра» гумору. 18. Майстерня художника, скульптора. 21. Роман Олеся Гончара. 23. Із ним легше переживаються усілякі негаразди. 24. Український телеканал. 25. Славетне українське чоловіче ім'я. 27. Дерево оази. 28. Площа. 29. «А я бідний сиротина: Степ широкий – то мій...» (укр. пісня). 30. Затичка для рота.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Кількість примірників друкованого видання. 2. У індусів – ім'я одного із найвищих богів, у нас – ворота. 5. Симпатична, спокуслива жіночка. 6. Місто на півдні України. 7. Лицар, який « вибрав шлях наліво» (поема Лесі Українки «Давня казка»). 9. Місто, у назві якого – один чоловік і сто жінок. 11. «Необачний» гетьман України. 15. Один із молодших синів великого князя київського Володимира. 16. Остап Вишня по відношенню до «Мисливських усмішок». 19. Селище поблизу міста Рівного. 20. Відомий сучасний український письменник-гуморист. 22. Він трудоголіку не товариш. 25. Драма Михайла Старицького, присвячена Марії Заньковецькій. 26. «Небоязке» місто на Черкащині.

Склала Надія ЗОЗУЛЯ.

м. Луцьк.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, ЯКИЙ УМІЩЕНО У «ПЕРЦІ» № 7

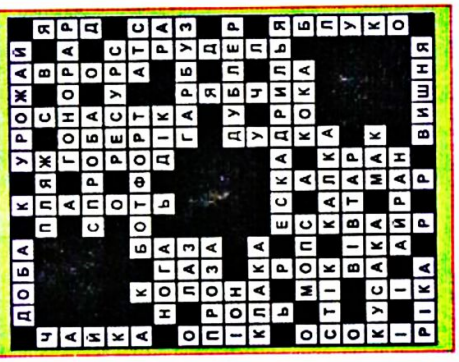

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Полов палицем у небо.

ПЕРЕЦЬ № 8 (1648)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 13.08.2013. Підписано до друку 22.08.2013. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 6590 прим. Зам. 0110308. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Електронна адреса: zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

ЯК У КАЗЦІ...

Олег ГУЦОЛ

Олег СМАЛЬ

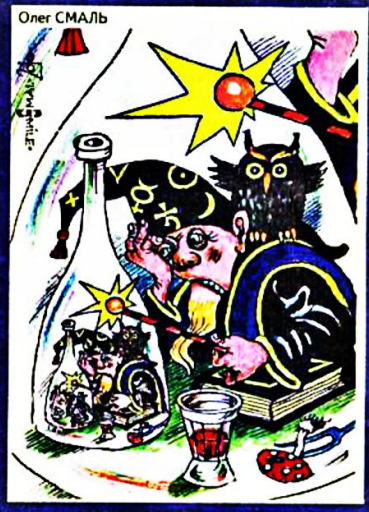

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ми боремося з організованою злочинністю, а не з тією дрібнотою.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Андрій САЄНКО

Валерій ЧМИРЬОВ

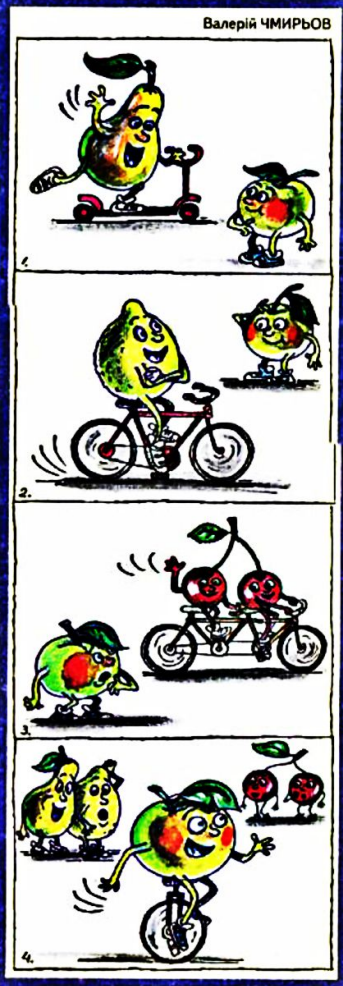

Юрій КОСОБУКІН

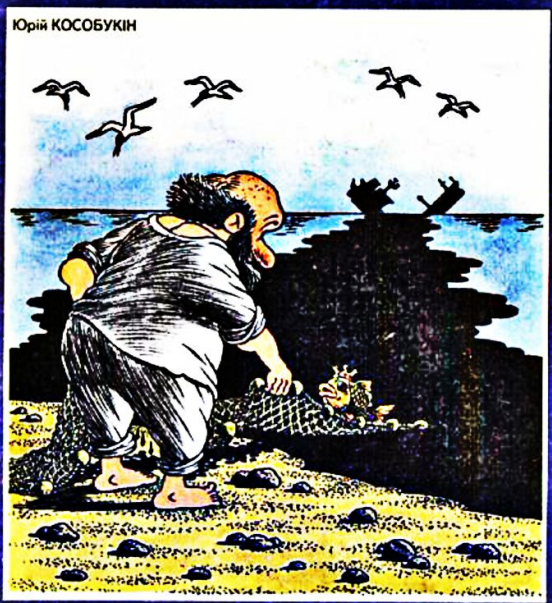

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

4 820012 960675 08

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!